

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11614/2024
28.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Радославе Мађаров, Зорице Булајић и Ирене Вуковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Услуга“ из Оцака, чији је пуномоћник Петар Мијановић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2091/23 од 04.03.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2091/23 од 04.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 2091/23 од 04.03.2024. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 2681/21 од 14.06.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу исплати 1.891,09 динара са законском затезном каматом од 01.12.2020. године до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног, а до траженог износа од 4.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.08.2018. године до исплате, као и у делу за исплату законске затезне камате на досуђени износ од 31.08.2018. до 01.12.2020. године. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади парничне трошкове од 17.766,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 2091/23 од 04.03.2024. године, жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу преиначена тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 1.891,09 динара са законском затезном каматом од 01.12.2020. године до исплате и да му надокнади парничне трошкове са законском затезном каматом од извршности пресуде

до исплате, док је жалба тужиоца одбијена и првостепена пресуда у одбијајућем делу потврђена. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 21.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је, на основу члана 404. став 1. ЗПП благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда заснована је на становишту да је тужени, као јавно комунално предузеће основано ради вршења комуналне делатности снабдевања водом, био дужан да своје пословање и поступање усклади са прописима и правном регулативом донетом од стране Општине Озаци, као јединице локалне самоуправе која му је поверила послове и овлашћења. Накнада чији се повраћај тражи наплаћена је на основу важеће одлуке у спорном временском периоду, по којој је обавеза корисника да за водомер плаћа накнаду у једнаком износу за сваки месец, као и за месец у коме нема потрошње воде. Усаглашеност ове одлуке са Уставом и законом није била предмет оцене Уставног суда, већ је престала да важи доношењем нове одлуке од стране Општине Озаци 01.12.2020. године, по којој се не предвиђа наплата ове накнаде. У спорном периоду постојао је правни основ по коме је тужени вршио наплату предметне накнаде, па тужени својим радњама тужиоцу није узроковао штету и није пасивно легитимисан у овој парници. Одлука која је заснована на наведеним разлозима не одступа од праксе Врховног суда у битно истоврсним чињеничним ситуацијама, па како не постоје ни друга правна питања која би по оцени Врховног суда налагала одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, одлука у ставу првом изреке донета је на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије као редовне у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности они у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда у спору мале вредности није дозвољена ревизија.

Тужба ради исплате је поднета 01.07.2021. године, вредност предмета спора по члану 28. ЗПП је 4.000,00 динара и поступак је спроведен по правилима о споровима мале вредности.

Из изнетих разлога, пошто је правноснажна одлука донета у спору мале вредности, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

Одлука о захтеву туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је на основу члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП, јер трошкови одговора на ревизију по оцени Врховног суда нису били нужни.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**